

mahtussest ja heateggemisest ühtegi ei pea ega tea."

Wimaks mõtles: „Mis tehtud on, on tehtud, sedda ei sa enam taggasi. Üks langenud innimenne ei wõi jo muud tehha, kui tõsisse melega tõotada, keik fergel meelt mahhajätta, omma ello parrandada ja kindlaste selle mõtte jure jada kunni otsani, se on õige mehhe selge arwo."

Tõssi on, et innimenne hädä ael paljo lubbab, agga on hädä mõda lainud, siis on ka tõotus kaddund. Dmmeti same nähha, kas würssti poeg sõnna peab.

Nüüd tuli se tund, mil ta jälle piddi mänge minnema. Temma seltsimehhed otasid jubba; agga aeg läks ühhest tunnist teise, ja rahhamees jäi tullematta. Seltsimehhed waatasid jubba ühhe teise otsa, mis se piddi tähendama. Üks arwas tedda teisel hommikul tullemad; agga ta ei tulnud. Selle päwa arwasid tedda põddura ollemad. Nenda ootsid tedda jubba mitto päwa, ja nende lotus rahhasagi pärrast läks tühja.

„Nüüd piddasid seltsimehhed nõu, temmalt küsida, mis wigga temmale tulnud."

„Üks arwas: „Urge küsige, merred saaksid tühjak, kui sealt saaks ikka wõetud ja ei mitte tilka jure pandud, nenda on wist luggo temma rahhaga."

„Jälle arwas teine, et se rahha pudus ei wõi olla, sest tänna olli würsstipoeg omma isä ellatand teendrile sadä rubla hõbberahha kinkinud."

„Kui nemmad nenda eddasi ja taggasi rääkisid, astus noor würsst uksest sisse, üteldes: „Pange mitte pahhaks, mo kallid sõbrad, mis ma teile tahtsin ütelda: Minna ei mänge mitte ennam!"

„Kuidas nenda?" küsisid teised, „kas tahate sedda rõmo mahhajätta? Mis on innimesse ello, kui temmal wahhest mitte natuskenne rõmo ei olle?"

„Sedda rõmo, kostis würsst jättan minna iggawest mahha, sest ma tean nüüd teisi paljo parremid rõmusi, kui kaardimänge. Sedda wihtan ma omma süddame põhjast!"